

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού

Γράφει η **Δέσποινα Κουτσούμπα**

Από τη στιγμή που ο Νίκος Βούτσης ανήγγειλε ότι ο Βύρων Πολύδωρας θα είναι το πρόσωπο που θα προτείνει η κυβέρνηση για τη θέση του προέδρου του ΕΣΡ, ένα τεράστιο «γιατί» πλανάται πάνω από τη χώρα –μέσα σε τόνους γέλιου, βέβαια, που παρέχεται πλέον άφθονο από τις «στρατηγικές» κινήσεις της κυβέρνησης. Στην πραγματικότητα, το γέλιο μας έχει ήδη βγει ξινό, ενώ το «γιατί» κρύβει πίσω του μια ανομολόγητη προσδοκία ότι «δεν μπορεί, κάπου θα είναι κάπως καλύτεροι τούτοι δω» ή έστω «Δεν μπορεί, κάπου θα χει τέρμα ο κατήφορος». Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία, δεν λέω, αλλά ήρθε η ώρα να δούμε την πραγματικότητα κατάματα.

Ας προσπαθήσουμε να δούμε τι θέλει στ' αλήθεια να πετύχει η κυβέρνηση (ή έστω το επιτελείο Τσίπρα-Παππά-Βούτση) με αυτή την επιλογή...

Μερικά ερωτήματα που έχουν εύκολες απαντήσεις

«Θέλαμε να στριμώξουμε τη ΝΔ να συναινέσει στη σύνθεση ΕΣΡ προτείνοντας ένα στέλεχος προερχόμενο από το χώρο της», ήταν η αιτιολόγηση του Μεγάρου Μαξίμου. Παιδαριώδης, βέβαια. Η ΝΔ γρήγορα είπε ένα εύκολο, γρήγορο και ανώδυνο όχι, χωρίς κανένα πολιτικό κόστος στους ψηφοφόρους της: δεν είναι μόνο ότι ο Βύρων Πολύδωρας έχει διαγραφεί προ πολλού από τη ΝΔ, αλλά κυρίως ότι δεν χαίρει καμιάς εκτίμησης ούτε γενικώς στο χώρο της δεξιάς (ούτε της καραμανλικής, ιδιαιτέρως) κι αυτό το ξέρουν και οι πέτρες. Δεν είναι καν ότι η κυβέρνηση κατάφερε να τους τη βγει το ΠΑΣΟΚ της Φώφης από τα... αριστερά δηλώνοντας ότι θα καταψηφίσει τον «υπουργό της ζαρντινιέρας». Δεν είναι μόνο που ο Βύρων Πολύδωρας δεν έχει τα προσόντα για τη θέση, είναι ότι –ως πρόεδρος κόμματος- έχει και ασυμβίβαστο (βλ. elawyer.blogspot.gr). Άρα ούτως ή άλλως, ανεξαρτήτως της φαιδρότητας του προσώπου, η πρόταση είναι πανεύκολο να τιναχτεί στον αέρα μέσα στη Διάσκεψη των Προέδρων. Και βέβαια, η δήλωση του Φίλη ότι «αποφασίσαμε αξιοκρατικά και όχι κομματικά» είναι ανάξια σχολιασμού...

«Μπορεί να είναι λαγός ο Πολύδωρας για να βγει μια άλλη υποψηφιότητα» λένε άλλοι. Ναι, πράγματι, μπορεί να έρθει μια άλλη υποψηφιότητα αργότερα, όμως το ερώτημα παραμένει: γιατί η κυβέρνηση να επιλέξει να πάρει το πολιτικό κόστος να προτείνει τον Πολύδωρα; Γιατί όσες υποψηφιότητες κι αν προταθούν αργότερα, δεν θα αλλάξουν το γεγονός ότι η κυβέρνηση Τσίπρα πρότεινε για πρόεδρο του ΕΣΡ τον υπουργό Δημόσιας Τάξης της ΝΔ που απέδωσε την καταστροφή της μισής Πελοποννήσου από φωτιά στον «στρατηγό άνεμο», που αναγόρευσε τις απαγωγές Πακιστανών από τη ΕΥΠ περίπου σε «εθνική τους συνήθεια». Το γεγονός ότι ο Φίλης θυμήθηκε την θητεία του Πολύδωρα ως Προέδρου της Βουλής (για μία μόλις μέρα, κατά την οποία πρόλαβε να διορίσει την κόρη του, μένοντας στην ιστορία ως το «πιο γρήγορο ΦΕΚ») είναι επίσης ανάξιο σχολιασμού...

«Μάλλον θέλουν να χτυπήσουν το κύρος του ΕΣΡ, ώστε να το καταργήσουν», είναι μια παρεμπίπτουσα οπτική. Μεταξύ μας, τώρα, το ΕΣΡ δεν είχε ποτέ κανένα κύρος –με καμία σύνθεση. Από τη στιγμή που το τηλεοπτικό τοπίο ήταν αυτό που είχαμε, και ειδικά αυτό το οποίο απέρριψε ο ίδιος ο κόσμος τα τελευταία έξι χρόνια, γυρνώντας την πλάτη σε όλα τα δελτία ειδήσεων, ποιο κύρος να χει το ΕΣΡ που είχε ως αποστολή να «ελέγχει» την ποιότητα της τηλεόρασης;

«Μα καλά, γιατί έκαναν μια πρόταση που ξενερώνει το ίδιο τον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ;» αναρωτιούνται άλλοι. Η απορία δεν φαίνεται και τόσο αβάσιμη. Γιατί μπορεί μεν ο Βούτσης, ο Παππάς, ο Φίλης, ο Παπαδημούλης και ο Κατρούγκαλος να έσπευσαν σε υπεράσπιση του προσώπου (υπενθυμίζοντας, σε πείσμα όσων θέλουν να το ξεχάσουν, ότι είναι μια κυβερνητική επιλογή κι όχι μια έμπνευση της στιγμής), όμως ταυτόχρονα η ίδια επιλογή προκάλεσε αντιδράσεις σε μέλη του ΣΥΡΙΖΑ. Τόσες ώστε ώθησε τον Χ. Καραγιαννίδη και την Β. Κατριβάνου να διαμαρτυρηθούν και δημόσια (με ανάρτηση στο... facebook, όχι κάτι παραπάνω). Πράγματι, ισχύει ότι η πρόταση δεν ήταν υπερασπίσιμη από τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, πόσο μάλλον από τους (εναπομείναντες) υποστηρικτές του. Για να κάνουμε όμως οποιαδήποτε συζήτηση με βάση αυτό το κριτήριο, θα πρεπε πρώτα να δούμε αν το Μέγαρο Μαξίμου νοιάζεται για τη γνώμη όλων αυτών που διαμαρτύρονται. Και η ωμή αλήθεια –την οποία δεν θέλουν να αντιμετωπίσουν τα μέλη και οι υποστηρικτές του ΣΥΡΙΖΑ– είναι ότι πραγματικά δεν δίνει δεκάρα!

Ας δούμε λίγο την πραγματικότητα κατάματα: μέσα σε λιγότερο από ενάμιση χρόνο έχουν ψηφίσει 3ο μνημόνιο, ετοιμάζουν 4ο, έφτιαξαν στρατόπεδα συγκέντρωσης για πρόσφυγες, ψήφισαν νέο ασφαλιστικό, σύσταση του κόφτη και του υπερταμείου, ψήφισαν ακόμη και το να ιδιωτικοποιήσουν το νερό. «Αξιοποίησαν» τον Πάνο Καμμένο, την Λούκα Κατσέλη, τον Χρήστο Παπουτσή, τον Ρουμπάτη, την Τζάκρη, τον Παναγιώτη Ρουμελιώτη (να συνεχίσω;).

Σε όλες αυτές τις επιλογές κανένας από όσους τώρα εκφράζουν την «ιερή αγανάκτησή τους» για τον Βύρωνα Πολύδωρα δεν έκανε τίποτε περισσότερο από το να εκφράσει μια δυσαρέσκεια, στο τσακίρ κέφι μια παραίτηση (μόνο η Κατρινιβάνου). Σε όλες τις περιπτώσεις, τις κατάπιαν και πήγαν παρακάτω, μέχρι την επόμενη... έκφραση ιερής δυσαρέσκειας, ενώ στο μεταξύ είχαν βρει τρόπο να δικαιολογήσουν την ακριβώς προηγούμενη πράξη της κυβέρνησης για την οποία είχαν σκίσει τα ρούχα τους. Το μοτίβο είναι επαναλαμβανόμενο και βέβαια δεν ανατράπηκε ούτε στο Συνέδριο (στο οποίο τάχα-μου θα ξεσπάθωναν, αλλά τελικά δεν βρήκαν τα λόγια τους). Αυτές οι «δυσαρέσκείες», λοιπόν, ενοχλούν τον Τσίπρα και την κυβέρνηση... καθόλου! They don't give a shit, που θα 'λεγε κι ο Τσακαλώτος...

Όταν δεν μπορείς να αποκρυπτογραφήσεις το μήνυμα, σκέψου ότι απλώς το μήνυμα δεν απευθύνεται σε σένα

Τι συμβαίνει λοιπόν; Είναι απελπισμένοι και συμπεριφέρονται σαν τον πνιγμένο που πιάνεται από τα μαλλιά του, κάνοντας «λάθη»; Είναι τόσο ανίκανοι που πίστευαν όντως ότι η ΝΔ θα στριμωχνόταν από αυτή την επιλογή; Θέλουν να πέσουν και να πάνε σε εκλογές και μας το λένε εύσχημα; Η επικοινωνιακή τους τακτική είναι «για τα μπάζα»; Κυβερνάει ο Κώστας Καραμανλής; Όλα τα παραπάνω έχουν ακουστεί ως εκδοχές για το τι συμβαίνει –κι όμως, αυτές οι εκδοχές, μεγεθύνουν όψεις της πραγματικότητας, συσκοτίζουν αυτό που πραγματικά σχεδιάζει το κυβερνητικό κέντρο. Κι αυτό, μόνο το κυβερνητικό κέντρο βολεύει τελικά.

Δεν πιστεύω στην πολιτική ή επικοινωνιακή «ανικανότητα» του κυβερνητικού κέντρου. Όχι γιατί δεν έχουν αποδειχθεί πραγματικά ανίκανοι στην καθημέρα διοίκηση –θα μπορούσα να παραθέσω άπειρα παραδείγματα για αυτό. Η όψη αυτή, όμως, είναι παντελώς δευτερεύουσα μπροστά στο πρωτεύον: ότι η πολιτική που ακολουθούν δεν διαφέρει σε τίποτα (ούτε καν στα δευτερεύοντα) από την πολιτική των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων. Κι ότι έχουν καταφέρει να την επιβάλλουν σε μια κοινωνία που μοιάζει ακόμη να βρίσκεται υπό την επήρεια σοκ. Δεν τους λες και άχρηστους επικοινωνιακά, λοιπόν...

Τι συμβαίνει; Μια σειρά από «λάθη» είτε επικοινωνιακά είτε τακτικής, δεν είναι ούτε λάθη, ούτε αβλεψίες, ούτε αδυναμίες. Είναι σαφής προσπάθεια δια της... διολισθήσεως να συνεχιστεί η πολιτική ως είχε και ως έχει. Μόνο που επειδή πρέπει να πουλάνε και «αριστεροσύνη», σε αυτή την πολιτική καταφεύγουν επειδή (δήθεν) «προσπάθησαν, αλλά δεν μπόρεσαν να το κάνουν αλλιώς». Δηλαδή την επόμενη φορά μπορεί και να το πετύχουν –μόνο που την επόμενη φορά θα έχουν ήδη «προσαρμοστεί» στην κανονικότητα και οι ίδιοι και οι υποστηρικτές τους. Δηλαδή, δεν θα υπάρχει «επόμενη φορά».

Τα παν και στο συνέδριο, άλλωστε, οι «σύντροφοι» υπουργοί: δεν τους αφήνει η Διοίκηση (θα μπορούσα να γράφω σελίδες επί σελίδων επ' αυτού, αλλά θα αρκεστώ σε ένα: η Διοίκηση έχει ακόμη τους Γενικούς Διευθυντές που είχε διορίσει η Τρόικα δια του Μητσοτάκη το 2014, κι αυτό είναι επιλογή της τωρινής κυβέρνησης, που δεν έχει κάνει καν κρίσεις, αλλά κατά τα άλλα τους εμποδίζουν οι υπάλληλοι να ασκήσουν «αριστερή πολιτική!»), Δεν τους αφήνει η Δικαιοσύνη (όπως τον «πολύ» Παύλο Πολάκη που ανακοίνωσε πόλεμο στους εργολάβους καθαριότητας στα νοσοκομεία, «αμέλησε» όμως να καταργήσει τη διάταξη του νόμου που υποχρεώνει τα νοσοκομεία να δίνουν την καθαριότητα σε εργολάβους). Τους εμποδίζουν τα «συμφέροντα» -που ποτέ δεν κατονομάζονται, γιατί όλα τα συμφέροντα ζουν και βασιλεύουν σε αυτή τη χώρα (χαρακτηριστικός ο νόμος Παππά: καλούν την κοινωνία να υπερασπιστεί από τα «συμφέροντα» τον διαγωνισμό που έδωσε τις άδειες σε Μαρινάκη, Σαββίδη, Αλαφούζο, Κυριακού -που προφανώς είναι απλώς μεροκαματιάρηδες οι άνθρωποι, καμία σχέση με συμφέροντα).

Κάποια στιγμή καλό θα ήταν να το καταλάβουμε: όποιος μιλά για «επικοινωνιακά λάθη» -ή όποιος σκέφτεται με βάση αυτή την ερμηνευτική- ηθελημένα ή αθέλητα ρίχνει νερό στο μύλο της «καλής κυβέρνησης που προσπαθεί, αλλά δεν τα καταφέρνει». Και πάλι δεν καταλαβαίνετε τι λέω; Ας το πάρουμε με κάποια παραδείγματα, για να ναι πιο εύκολο. Όταν έβαλαν τον δικηγόρο της COSCO Σπύρο Σαγιά γραμματέα του υπουργικού συμβουλίου, σας έλεγαν ή όχι (ευθέως και στα μούτρα) ότι θα πουλήσουν το λιμάνι; Όταν κράτησαν τον Γ. Στουρνάρα στη θέση του ήταν τελικά επειδή «δεν μπορούσαν» να τον βγάλουν ή μήπως γιατί εκεί τον ήθελαν; Όταν έβαλαν τη Λούκα Κατσέλη στην Εθνική Τράπεζα ήταν «γιατί δεν είχαν δικό τους στέλεχος από τον τραπεζικό τομέα» ή απλώς γιατί ήθελαν να ακολουθήσουν την ίδια πολιτική με τους προηγούμενους; Όταν ψήφισαν τον Προκόπη Παυλόπουλο; Όταν τοποθέτησαν τον Ρουμπάτη στην ΕΥΠ; Τον Λάμπη Ταγματάρχη στην ΕΡΤ; Την Τζάκρη και τον Μπόλαρη; Η λίστα είναι ατέλειωτη, κι επίτηδες στέκομαι μόνο στα παραδείγματα από την πρώτη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Για σταθείτε όμως μια στιγμή και σκεφτείτε: δεν βαρεθήκατε να δικαιολογείτε ως αδυναμία, απροσεξία ή βλακεία τις πολιτικές επιλογές; Δεν ήρθε η ώρα να τις δούμε ως είχαν;

Γιατί τον Βύρωνα Πολύδωρα;

Είναι σαφές ότι έχουμε να κάνουμε με ένα κυβερνητικό κέντρο που κοιτάζει μακριά. Ξέρει πολύ καλά ότι έχει χάσει και την υποστήριξη και μετά την ανοχή που απέλαυσε μέχρι και πέρσι τον Σεπτέμβρη από μεγάλο τμήμα ψηφοφόρων. Βασικός στόχος του είναι να παραμείνει στην εξουσία, είτε μόνο είτε με παρέα. Η εξουσία του -από την υπογραφή του 3ου Μνημονίου και μετά- στηρίζεται μόνο στα εντελώς παραδοσιακά στηρίγματα κάθε

μνημονιακής κυβέρνησης: την αστική τάξη της χώρας (που απολαμβάνει όλα τα καλά των ιδιωτικοποιήσεων και της πτώσης του εργατικού κόστους), τις αστικές τάξεις της ΕΕ, των ΗΠΑ και του Ισραήλ (ισχύει ομοίως η προηγούμενη παρένθεση συν καμπόσα γεωπολιτικά χατίρια). Και με το πολιτικό προσωπικό που ενσαρκώνει αυτή τη σχέση. Οι κόντρες με τον Ψυχάρη (και αποκλειστικά με αυτόν) είναι παρηγοριά στο πόπολο για τις συμφωνίες με τον Μπόμπολα, τον Λάτση, τον Μελισσανίδη, τον Περιστερή, τον Μαρινάκη, τον Βαρδινογιάννη, τον Νιάρχο και πάει λέγοντας.

Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να μην τίμησε καμιά συμφωνία με τον λαό, έχει αποδειχθεί όμως ότι τιμά όλες τις συμφωνίες με αυτούς που επιδιώκει να τον στηρίζουν. Μόνο έτσι μπορεί κανείς να δει την πρόταση για τον Βύρωνα Πολύδωρα. Με τρεις όψεις χρησιμότητας που μπλέκονται αξεδιάλυτα μεταξύ τους:

Η πρώτη χρησιμότητα είναι τα «γραμμάτια» που εξοφλεί ο ΣΥΡΙΖΑ σε όλο το χρεοκοπημένο πολιτικό προσωπικό που όμως φρόντισε εγκαίρως να τον «βοηθήσει» με οποιονδήποτε τρόπο: από τη Λούκα Κατσέλη μέχρι τον Νίκο Νικολόπουλο, κανένας δεν θα μείνει δυσареστημένος. Άλλωστε, από όσους προέρχονταν από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και καταψήφισαν τον Στ.Δήμα, μόνο ο Βύρωνας δεν είχε «κοσμήσει» τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ τον Γενάρη του 2015 –για να μην ξεχνιόμαστε. Έτσι θα φτάσει το μήνυμα στους αποδέκτες (όχι, δεν είμαστε εγώ κι εσείς ο αποδέκτης αυτού του μηνύματος). Το βασικό «προσόν» του Βύρωνα Πολύδωρα είναι ότι δεν ψήφισε τον Σταύρο Δήμα και εξ αυτού βοήθησε το να πέσει η κυβέρνηση Σαμαρά. Δεν έχει σημασία αν είχε προτείνει στη ΝΔ να στραφεί προς της Χρυσή Αυγή, κι αν ακόμη και σήμερα επανέλαβε στην ΕΡΤ τη «συλλογιστική» του. Δεν έχει καν σημασία αν η πρόταση για το ΕΣΡ θα προχωρήσει ή όχι. Το μήνυμα θα έχει σταλεί: ο ΣΥΡΙΖΑ εξοφλεί τα γραμμάτιά του κι όποιος συνεργάζεται μαζί του δεν χάνει τα λεφτά του.

Η δεύτερη χρησιμότητα έχει να κάνει με άλλα γραμμάτια. Θα επαναληφθώ (βλ. mediatvnews.gr), αλλά ο Νίκος Παππάς –και ο νόμος του- δεν είχε ποτέ ως στόχο να «ρυθμίσει» το ραδιοτηλεοπτικό τοπίο. Ήθελε να το ελέγξει. Να φτιάξει τη δικιά του διαπλοκή. Και χρησιμοποίησε κάθε μέσο για να το ελέγξει –που είναι άλλο από το να το ρυθμίσει. Στην προσπάθειά του αυτή, έχει αφήσει μερικές ανεξόφλητες υποσχέσεις, που θα πρέπει μάλλον να περάσουν μέσα από το ΕΣΡ. Μιας τυπικά «ανεξάρτητης αρχής» –σύμφωνα με το Σύνταγμα και σύμφωνα με τον ΣΥΡΙΖΑ που ομνύει στη συνέχεια του κράτους. Δεν υπήρχε κανένας, μα κανένας, νομικός ή δημοσιογράφος από τον ευρύτερο χώρο της δεξιάς, να τον προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ –αφού ήθελε να κάνει τέτοιο «άνοιγμα»; Δεκάδες υπήρχαν. Όμως, επειδή με βάση το τυπικό η Ανεξάρτητη Αρχή έχει αυτονομία, δεν θα ήταν υποχρεωμένος να κάνει τα χατίρια του Ν. Παππά! Μόνο ένας απόλυτα τελειωμένος, όπως ο Β. Πολύδωρας, που

αναστήθηκε χάρη στον ΣΥΡΙΖΑ, μόνο ένας τέτοιος τύπος θα ήταν σίγουρα ελεγχόμενος για να μπορέσει να είναι απόλυτα συνεργάσιμος. Μια ματιά στον Ταγματάρχη και στον Ταλαμάγκα στην ΕΡΤ, μια ματιά στους periodista, τους Κουρήδες και τα Χωνιά που έχει εκθρέψει ο Ν. Παππάς (άλλωστε ο Χριστοφορίδης είναι και ο στενότερος συνεργάτης του, όπως πρόσφατα μάθαμε) αρκεί για να πείσει και τον τελευταίο ανυποψίαστο για το με ποιους και πώς κάνει τις «δουλειές» του ο υπουργός Επικρατείας. Το αν θα συνεχίσουν σε προτάσεις για το ΕΣΡ ή θα προσπαθήσουν εκ νέου να το προσπεράσουν, μικρή σημασία έχει στην παραπάνω περιγραφή: κάποιιο δεν πρέπει να χάσουν τα λεφτά τους και όλες οι κινήσεις –ακόμη και οι συμβιβασμοί– θα κινηθούν με γνώμονα αυτό το κριτήριο.

Τελευταίο, αλλά όχι έσχατο: ο εθισμός στο «αδιανόητο». Μπορεί να σας φαίνεται αμελητέο, αλλά δεν είναι. Είναι αυτό που προετοιμάζει το «υλικό» των επόμενων πολιτικών βημάτων. Ποια είναι αυτά; Δεν πιστεύω ότι η κυβέρνηση βιάζεται να πάει σε εκλογές –ούτε ότι η αντιπολίτευση βιάζεται για κάτι τέτοιο. Πιστεύω όμως ότι, όποτε γίνουν οι επόμενες εκλογές (άλλωστε όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις με το ζόρι βγάζουν τη διετία), γνωρίζουν πολύ καλά στον ΣΥΡΙΖΑ ότι ούτε οι ίδιοι ούτε η ΝΔ δεν θα βγάλουν αυτοδυναμία. Και στο μεταξύ έχουν ακόμη δυο χαρτιά να παίξουν: τον ανασχηματισμό και τη διεύρυνση της στήριξης της κυβέρνησης από δυνάμεις που υπάρχουν στο τωρινό κοινοβούλιο. Το κυβερνητικό κέντρο έχει σκοπό να μην αφήσει τις καρέκλες τώρα που στρογγυλόκατσε. Μόνο που αυτό περνά μέσα από την στήριξη του Λεβέντη ή της Φώφης. Ή μέσα από τη συγκυβέρνηση με τη ΝΔ του Κυριάκου και του Άδωνι μετά από ένα εκλογικό αποτέλεσμα που δεν θα δίνει σε κανέναν αυτοδυναμία.

Για να συμβούν όλα αυτά, η κοινή γνώμη πρέπει να αρχίσει να εθίζεται στο ότι δεν υπάρχουν «στεγανά». Ότι όλα μπορούν να συμβούν. Ότι το «αδιανόητο» μπορεί να αποτελεί μια χαρά κανονικότητα. Από αυτή την άποψη, το να προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ τον υπουργό της ζαρντινιέρας, των πραιτόρων που αιματοκύλησαν την Αθήνα το 2006-7, τον βουλευτή που πρότεινε συνεργασία με την Χρυσή Αυγή αλλά καταψήφισε τον ΕΝΦΙΑ, είναι ο ιδανικός αχταρμάς! Είναι αυτό που ρίχνει τα στεγανά (όπως και η συγκυβέρνηση με τον Καμμένο, άλλωστε. Για πότε ξέχασαν οι Συριζαίοι τις ευαισθησίες τους για τους ψεκασμένους, σεξιστές και ακροδεξιούς βουλευτές των ΑΝΕΛ, ούτε που το θυμάται πια κανείς ε;). Ρίχνει τα στεγανά και μόνο με την εκφορά της πρότασης –χωρίς καν να ευοδωθεί. Κι αυτό έχει πολλαπλές χρησιμότητες στους σχεδιασμούς του κυβερνητικού επιτελείου στο (προσεχές) μέλλον.

Έχετε ακόμη απορία;

Ας γυρίσουμε λοιπόν στο ερώτημα του τίτλου: Και γιατί όχι τον Πολύδωρα; Τι –ακριβώς–

έχουν να χάσουν; Μήπως θα πέσει η κυβέρνηση επειδή τον πρότεινε; Μήπως δεν θα βρουν τρόπο να δικαιολογήσουν ή να προσπεράσουν και αυτή την επιλογή τα οικόσιτα που μαζεύει στους κόλπους της; Μήπως θα τρομάξουν οι πρώην ψηφοφόροι που την έχουν ήδη εγκαταλείψει –και το ξέρουν και οι Συριζαίοι πια;

Τίποτε από όλα αυτά. Αντιθέτως, τέτοιες προτάσεις, μετά το αρχικό γέλιο και την αηδία που προκαλούν, δρουν με έναν άλλο τρόπο: βαθαίνουν το σοκ που υφίσταται η ελληνική κοινωνία, την έλλειψη ελπίδας, την αίσθηση ότι όλα αγοράζονται κι όλα πουλιούνται, ξεκινώντας από την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Όσο τα μνημονιακά μέτρα βαθαίνουν, τόσο το πολιτικό προσωπικό που επιλέγεται να τα υπηρετήσει (κυριολεκτικά: να τα υπηρετήσει) θα είναι όλο και πιο εξαχρειωμένο –και τόσο περισσότερο συνειδητά ο ΣΥΡΙΖΑ θα επενδύει σε αυτό. Άλλωστε, η μόνη του ρητορική είναι «κοιτάξτε, οι άλλοι είναι ακόμη χειρότεροι από μας».

Και το κοινό που κοιτάει ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πολύ μακριά από το «αριστεροχώρι». Και μόνο η δήλωση του Κουρουμπλή «ο Τσίπρας δεν είναι μασόνο» δείχνει ότι το κοινό τους μπορεί μια χαρά να βρίσκεται μέχρι και στον Αρτέμη Σώρρα –όπως λέγανε και κάτι παλιοί στα γραφεία στην Κουμουνδούρου (και σε άλλα στέκια της αριστεράς, βέβαια...), η ψήφος δεν βρωμάει. Κυνισμός; Ναι, να 'ταν αυτός μόνον ο κυνισμός τους!

Πραγματικός κυνισμός είναι η επιβολή όλου αυτού του ζόφου ως της νέας μας «κανονικότητας»: όπου η αξία της ανθρώπινης ζωής θα βρίσκεται κάτω από το μηδέν, όπου όλα θα είναι ανεκτά, όπου οι αριθμοί των επιτοκίων θα εναλλάσσονται με τους αριθμούς των αυτοκτονημένων στα δελτία των νέων παμπάλαιων καναλιών. Η δικιά μας “κοινοτοπία του κακού”...

Σε αυτή τη κατάσταση, είναι αντίσταση το να μην συνηθίζουμε στον ζόφο, να μην τον εξωραΐζουμε, να μην τον διακωμωδούμε. Να τον αντιμετωπίζουμε όπως έχει, έστω και ως ατομική στάση.

Ο μόνος όμως που μπορεί να σταματήσει αυτό τον φαύλο κύκλο είναι αυτός που έφερε τα πάνω κάτω (και) στο πολιτικό σκηνικό τα τελευταία έξι χρόνια: το κίνημα των από τα κάτω. Αρκεί να ναι πιο συνειδητοποιημένο και χωρίς ελπίδες ανάθεσης, χωρίς κοινοβουλευτικούς κρετινισμούς, αλλά με διάθεση πραγματικών ρήξεων. Που θα 'ναι επώδυνες, αλλά θα οδηγούν έξω από αυτή την κατάσταση. Ας αφήσουμε λοιπόν τα γέλια στην άκρη, κι ας αφήσουμε τις εύκολες αναλύσεις για εύκολες καταρρεύσεις. Γελάει καλύτερα, άλλωστε, όποιος γελάει τελευταίος.